

De gennemførte finanspolitiske foranstaltninger sigter mod at videreføre den stramme finanspolitik fra sidste år. Finanspolitikken efterspørgseldæmpende virkninger vil imidlertid navnlig gøre sig gældende i den sidste halvdel af finansåret. Under disse forhold vil stabiliseringspolitikken kun kunne lykkes, hvis den pengepolitiske stramning ikke gennemhulles af overdreven kreditudvidelse gennem de forskellige grupper af pengeinstitutter.

Nationalbanken har i denne henseende mødt stor forståelse hos *banker og sparekasser*, med hvilke der i februar og marts er indgået *aftaler*, der indebærer, at man samarbejder om at opnå en bedre beherskelse af den samlede kreditudvidelse fra disse pengeinstitutter.

Det er endnu for tidligt at udtale sig med sikkerhed om virkningen af disse aftaler, men det er Nationalbankens indtryk, at der er tale om virkelig aktive bestræbelser for at holde igen fra pengeinstitutternes side.

Det har hele tiden under forhandlingerne om disse aftaler været klart, at *den frie adgang til obligationsudstedelse på vort kapitalmarked indebar en risiko* for, at begrænsningen af udlånstigningen fra banker og sparekasser ville medføre en tilsvarende forøgelse af obligationsudbudet. Nationalbanken optog derfor *forhandling med Kredittforeningernes stående Fællesudvalg* for at opnå tilsagn om, at en sådan uhensigtsmæssig udvikling ikke skulle ske.

Det var imidlertid ikke lykkedes gennem aftaler af lignende karakter som de med banker og sparekasser indgåede at opnå en begrænsning af kreditudvidelsen gennem de obligationsudstedende institutter, og man måtte under disse omstændigheder „vælge mellem på den ene side risikoen for betragtelige yderligere kursfald for obligationer og på den anden en regulering af tempoet i obligationsudstedelsen, der kan skabe forudsætning for en stabilisering af obligationsmarkedet og et mere normalt renteniveau. En sådan regulering vil formentlig bedst kunne opnås gennem en begrænsning af det enkelte realkreditinstituts adgang til inden for nærmere afgrænsede perioder at udstede obligationer. En sådan midlertidig regulering af obligationsudstedelsen er under de foreliggende forhold formentlig bedre egnet til at sikre en rolig økonomisk udvikling end det yderligere fald i obligationskurserne, som der ellers må regnes med nærliggende risiko for.“

Om de hovedsynspunkter, regeringen havde anlagt ved udarbejdelsen af lovforslaget, anførte *økonomiministeren* ved fremsættelsen følgende:

„For det første har der været lagt stor vægt på at tilvejebringe en ordning, der var *administrativt enkel*, og som ikke indebar, at der skulle tages stilling til et utal af låneandragender. Ligeledes har man lagt vægt på, at ordningen *ikke forrykkede det indbyrdes forhold mellem de forskellige obligationsudstedende institutter*. Begrænsningen er derfor gennemført ved simpelt hen at fastsætte nyudlånene i hvert